

prima instanță - (Judecătoria Centru mun. Chișinău) G. Bivol
instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) A. Panov, N. Cernat, A. Minciuna

ÎNCHEIERE

15 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componență:
Președintele completului,
judecători

Galina Stratulat
Oleg Sternioală
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Primăria municipiului Chișinău,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Oficiul Teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat împotriva Primarului general al mun. Chișinău cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de Primăria municipiului Chișinău și s-a menținut hotărârea judecătorești Centru mun. Chișinău din 06 aprilie 2016,

c o n s t a t ă :

La 16 decembrie 2014 Oficiul Teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Primarului general al mun. Chișinău solicitând anularea pct-lor 3 și 4 ale Dispoziției Primăriei municipiului Chișinău nr.1101-d din 17 octombrie 2014 cu privire la modificarea și stabilirea itinerariilor de circulație, a regimului și a condițiilor de activitate a rutelor de transport public din mun. Chișinău deservite de autobuse de capacitate mică și medie (microbuze).

În motivarea pretențiilor formulate a indicat că, Oficiul Teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat a efectuat controlul sub aspectul legal al dispoziției emise potrivit prevederilor art.64 din Legea nr. 436-XVI din 28 decembrie 2006 privind administrația publică locală și a constatat că dispoziția Primăriei municipiului Chișinău nr.1101-d din 17 octombrie 2014 cu privire la modificarea și stabilirea itinerariilor de circulație, a regimului și a condițiilor de activitate a rutelor de transport public din mun. Chișinău deservite de autobuse de capacitate mică și medie (microbuze), contravine prevederilor legale în vigoare.

Menționează că, prin dispoziția emisă de Primarul general al mun. Chișinău nr.1101 din 17 octombrie 2014, administratorii rutelor de transport public din mun. Chișinău au fost obligați să respecte condițiile de activitate și cerințele stipulate în anexa nr.3, precum și s-a permis transportarea în picioare a călătorilor în microbuze, în dependență de suprafața liberă din interiorul unității de transport (până la 7călători în

picioare pentru unitățile de transport cu șasiu-bază medie și până la 10 călători în picioare pentru unitățile cu șasiu-bază lungă, conform anexei nr.4.

Relatează reclamantul că, dispoziția în cauză contravine prevederilor art.49 lit. p) din Codul transporturilor rutiere, dat fiind faptul că acesta normă prevede expres că: operatorii de transport rutier/întreprinderile care efectuează operațiuni de transport rutier au obligația să efectueze transporturile rutiere numai cu respectarea maselor totale maxime autorizate și/sau în limita capacității de îmbarcare stabilită de uzina producătoare a vehiculului rutier utilizat și/sau de standardele în vigoare.

De asemenea, contravine și prevederilor pct.83 lit.a) din Regulamentul circulației rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.357 din 13 mai 2009, unde este indicat că este interzisă transportarea persoanelor al căror număr depășește numărul de locuri prevăzute de caracteristica tehnică a vehiculului.

Sustine că la 24 noiembrie 2016 Oficiul Teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat a notificat Primarul General al municipiului Chișinău despre ilegalitatea dispoziției și a solicitat abrogarea actului administrativ vizat, însă Primăria municipiului Chișinău în termenul legal nu a dat răspuns notificării.

Consideră că dispoziția contestată este emisă contrar prevederilor art.49 lit. p) din Codul transporturilor rutiere și a pct.83 lit.a) din Regulamentul circulației rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.357 din 13 mai 2009.

Prin hotărârea judecătoreiei Centru mun. Chișinău din 06 aprilie 2016, cererea de chemare în judecată înaintată de Oficiul Teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat a fost admisă.

S-a dispus anularea punctelor 3 și 4 ale dispoziției Primăriei municipiului Chișinău nr.1101-d din 17 octombrie 2014 cu privire la modificarea și stabilirea itinerariilor de circulație, a regimului și a condițiilor de activitate a rutelor de transport public din mun. Chișinău deservite de autobuse de capacitate mică și medie (microbuze), pct.1 din anexa nr.3 a dispoziției nr.1101-d prin excluderea sintagmei și până la 7 călători în picioare, pentru unitățile de transport cu șasiu-bază medie și până la 10 călători în picioare pentru unitățile de transport cu șasiu-bază lungă și anexa nr.4.

Nefiind de acord cu hotărârea instanței de fond, Primăria mun.Chișinău la 22 aprilie a depus apel nemotivat, ulterior la 23 august 2016 a depus apel motivat solicitând, admiterea apelului, casarea hotărârii judecătoreiei Centru mun. Chișinău din 06 aprilie 2016 și emiterea unei noi decizii de respingere a cererii de chemare în judecată înaintată de către Oficiul Teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2016, s-a respins apelul declarat de către Primăria mun. Chișinău și s-a menținut hotărârea judecătoreie Centru mun. Chișinău din 06 aprilie 2016.

La 03 ianuarie 2017, Primăria municipiului Chișinău a declarat recurs împotriva hotărârii judecătoreiei Centru mun. Chișinău din 06 aprilie 2016 și a deciziei Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2016, solicitând casarea acestora și emiterea unei noi decizii de respingere a pretențiilor înaintate de Oficiul Teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat.

În motivarea recursului recurentul a indicat că nu este de acord cu soluția instanțelor ierarhic inferioare, fiind adoptată cu interpretarea eronată a circumstanțelor de drept și de fapt, concluziile primei instanțe expuse în hotărâre sânt în contradicție cu circumstanțele pricinii.

Indică că, instanța de apel în motivarea deciziei sale nu a indicat care temeii prevăzute de lege a fost încălcat la emiterea dispoziției contestate.

Consideră că dispoziția contestată este legală, dat fiind faptul că a fost emisă de către un organ competent, conform legislației în vigoare și cu respectarea procedurii stabilite. Astfel, la emiterea dispoziției nu a fost încălcată legislația.

Susține că dispoziția Primăriei municipiului Chișinău nr.1101-d din 17 octombrie 2014 cu privire la modificarea și stabilirea itinerariilor de circulație, a regimului și a condițiilor de activitate a rutelor de transport public din mun. Chișinău deservite de autobuse de capacitate mică și medie (microbuze) a fost emisă în preambulul actului contestat, în scopul realizării direcțiilor strategice de dezvoltare a transportului public din mun. Chișinău și în baza studiului de consultanță asupra proiectului „Strategia de dezvoltarea transportului public în mun. Chișinău pentru anii 2014-2025.

Consideră că actul administrativ este emis legal de un organ competent, conform procedurii stabilite.

În calitatea sa de autoritate publică locală executivă, Primarul a exercitat atribuțiile prevăzute de legislația în vigoare și competențele încredințate de către Consiliul local.

Prin urmare, recurentul și-a întemeiat pretențiile invocate în recurs prin prisma prevederilor art. 432, alin. (2), lit. a) și b) Codul de procedură civilă, care statuează expres că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispoziitivul deciziei la 05 octombrie 2016.

Potrivit scrisorii de comunicare copia deciziei a fost expediată părților la 22 octombrie 2016 (f.d. 102), iar la materialele cauzei lipsește dovada recepționării acesteia de către părți.

Potrivit prevederilor art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Cererea de recurs a fost depusă la 03 ianuarie 2017, respectiv recursul se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Primăria municipiului Chișinău nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Primăria municipiului Chișinău, se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Galina Stratulat

judecători

Oleg Sternioală

Dumitru Mardari